

Sygn. akt X K 725/17

PR Ds. 241.2017

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 grudnia 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku w X Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Protokolant: Magdalena Barska

po rozpoznaniu w dniu 12 grudnia 2017 roku sprawy **I. U.**, syna D. i N., urodzonego (...), PESEL (...);

oskarżonego o to, że:

1. w nieustalonym czasie nie później niż do dnia 24 stycznia 2017 roku w S., wbrew przepisom ustawy, uprawiał rośliny konopi innych niż włókniste w ilości 33 krzewów, która to uprawa dostarczyła mogła 773,97 gramów netto suszu użytkowego w postaci liści i kwiatostanów, co pozwala na przygotowanie 774 (siedemset siedemdziesiąt cztery) porcji handlowych środka odurzającego i stanowi znaczna ilość w rozumieniu przepisów ustawy,

tj. o czyn z art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

2. w dniu 24 stycznia 2017 roku w S., posiadał wbrew przepisom ustawy środek odurzający w postaci suszu roślin konopi innych niż włókniste o wadze netto 6,12 gramów, co stanowiło nie mniej niż 6 (sześć) pojedynczych porcji handlowych,

tj. o czyn z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii,

3. w dniu 24 stycznia 2017 roku w S. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki B. (...), znajdując się pod wpływem środka odurzającego – substancji psychoaktywnych w postaci 11 – non 9 – karboksy – delta9 – (...), stanowiącego metabolit $\Delta 9$ – tetrahydrokannabinolu, czyli substancji zawartej w tzw. zielu konopi innych niż włókniste,

tj. o czyn z art. 178a§1 k.k.

I. Oskarżonego I. U. uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie 1. oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 63 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, przy zastosowaniu art. 37a k.k., na mocy art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 34§1, § 1a pkt 1 i §2 k.k. w zw. z art. 35§1 k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania wskazanej przez sąd, nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

II. Na podstawie art. 70 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych nr III/733/17/N pod pozycjami 40-42 oraz w wykazie dowodów rzeczowych nr I/417/17/P pod pozycjami 1-14 i 25.

III. Oskarżonego uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie 2. oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to, przy zastosowaniu art. 37a k.k., na mocy art. 62 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 34§1, § 1a pkt 1 i §2 k.k. w zw. z art. 35§1 k.k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem

wykonywania wskazanej przez sąd, nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

IV. Na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych nr III/733/17/N pod pozycjami 37 i 38, zarządzając ich zniszczenie.

V. Oskarżonego uznaje za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie 3. oskarżenia, czyn ten kwalifikuje z art. 178a§1 k.k. i za to na mocy art. 178a§1 k.k. w zw. z art. 34§1, §1a pkt 1 i §2 k.k. w zw. z art. 35§1 k.k. skazuje go na karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania wskazanej przez sąd, nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym.

VI. Na podstawie art. 42§2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat.

VII. Na podstawie art. 43a§2 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięć tysięcy) złotych.

VIII. Na podstawie art. 85§1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86§1 i 3 k.k. łączy orzeczone wobec oskarżonego w punktach I, III i V wyroku jednostkowe kary ograniczenia wolności i wymierza w ich miejsce karę łączną 2 (dwóch) lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania wskazanej przez sąd, nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 (dwudziestu czterech) godzin w stosunku miesięcznym.

IX. Na mocy art. 34§3 k.k. w zw. z art. 72§1 pkt 6 k.k. zobowiązuje oskarżonego do poddania się terapii uzależnień.

X. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata P. R. kwotę 885,60 zł. (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu I. U. z urzędu.

XI. Na mocy art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 4 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe, w tym 3.571,35 zł (trzy tysiące pięćset siedemdziesiąt jeden złotych trzydzieści pięć groszy) tytułem wydatków oraz 300 (trzysta) złotych tytułem opłaty.

Na oryginale właściwy podpis

Sygn. akt X K 725/17

UZASADNIENIE

W związku ze skazaniem oskarżonego w trybie art. 387 k.p.k. i złożeniem wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku, Sąd stosownie do treści art. 424§3 k.p.k. ograniczył zakres uzasadnienia w sprawie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć.

Po dokonaniu analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w postaci protokołu oględzin budynku, w którym prowadzono uprawę środków odurzających, zabezpieczonych dowodów rzeczowych, badania z zakresu toksykologii, zeznań świadków, jak również wyjaśnień samego oskarżonego, Sąd doszedł do przekonania, że oskarżony I. U. jest winny zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów.

Zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwolił ustalić, że I. U. w miejscu zamieszkania w okresie objętym zarzutem uprawiał rośliny konopi innych niż włókniste w ilości 33 krzewów, która to uprawa dostarczyć mogła 773,97 gramów netto suszu użytkowego w postaci liści i kwiatostanów. Art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii penalizuje uprawianie maku, z wyjątkiem maku niskomorfinowego, konopi z wyjątkiem włóknistych lub krzewu koki mogących dostarczyć znacznej ilości słomy makowej, liści koki, żywicy lub ziela konopi innych niż włókniste. Przyjmuje się w

orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych, że ilość znaczna to taka, która wystarcza dla wytworzenia co najmniej kilkudziesięciu porcji (zob. postanowienie SN z dnia 23 września 2009 r., I KZP 10/09, OSNKW 2009, nr 10, poz. 84: Jeżeli przedmiotem czynności wykonawczej przestępstw określonych w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 ze zm.) jest taka ilość środków odurzających lub substancji psychotropowych, która mogłaby jednorazowo zaspokoić potrzeby co najmniej kilkudziesięciu osób uzależnionych, to jest to "znaczna ilość" w rozumieniu tej ustawy). W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony wyczerpał swoim działaniem znamiona czynu zabronionego stypizowanego w powyższym artykule. Uprawiana przez I. U. ilość krzaków konopi innych niż włókniste pozwalała na przygotowanie 774 porcji handlowych środka odurzającego, co stanowi znaczną ilość w rozumieniu przepisów ustawy.

W dniu 24 stycznia 2017 roku w S. podczas przeszukania pomieszczenia zajmowanego przez I. U. ujawniono susz roślin konopi innych niż włókniste o wadze netto 6,12 gramów, co stanowiło nie mniej niż 6 pojedynczych porcji handlowych. W art. 62 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii ujęto posiadanie środków odurzających lub substancji psychotropowych wbrew przepisom ustawy. Zgodnie z orzecznictwem gdy posiadanie środka odurzającego lub substancji psychotropowej następuje w ilości pozwalającej na choćby jednorazowe użycie danej substancji, w dawce dla niej charakterystycznej, zdolnej wywołać u człowieka inny niż medyczny skutek, dochodzi do wypełnienia znamienia przestępstwa z art. 62 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii [wyr. SN - Izba Karna z 2008-11-04 IV KK 127/08]. W doktrynie dominuje stanowisko, że posiadanie każdej ilości środka odurzającego, choćby tylko na własny użytek i bez zamiaru wprowadzenia go do dalszego obrotu, wyczerpuje znamiona czynu zabronionego określonego w niniejszym artykule, zatem w ocenie Sądu należało oskarżonemu przypisać sprawstwo posiadania środka odurzającego.

W dniu 24 stycznia 2017 roku w S. I. U. został zatrzymany podczas prowadzenia w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki B. (...). Znajdował się wówczas pod wpływem środka odurzającego – substancji psychoaktywnych w postaci 11 – non 9 – karboksy – delta9 – (...), stanowiącego metabolit $\Delta 9$ – tetrahydrokannabinolu, czyli substancji zawartej w tzw. ziele konopi innych niż włókniste, czym wyczerpał znamiona czynu zabronionego określonego w art. 178a§1 k.k. W myśl tego przepisu karze podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym. Definicji stanu nietrzeźwości dostarcza natomiast art. 115§16 k.k., zgodnie z którym stan nietrzeźwości zachodzi wówczas, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Oskarżony prowadził samochód mając we krwi stężenie środka odurzającego w ilości 2,94 ng/ml, co jest równoznaczne ze stanem nietrzeźwości.

Ustawa o przeciwdziałaniu narkomani za czyn z art. 63 ust. 3 ustawy przewiduje zagrożenie karne od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia wolności, natomiast za czyn opisany w art. 62 ust. 1 ustawy przewidziana jest kara pozbawienia wolności do lat 3. Sprawcy, który dopuścił się popełnienia czynu z art. 178a§1 k.k. wymierzyć można grzywnę, karą ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności do lat 2.

Rozpoczynając rozważania dotyczące wymierzonej oskarżonemu kary Sąd miał na względzie także dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k., zgodnie z którym sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego (prewencja szczególna), a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i zaspokojenie potrzeby poczucia sprawiedliwości (prewencja ogólna). Przepis ten stanowi również, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie po jego popełnieniu. Natomiast przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu sąd bierze pod uwagę m. in. sposób i okoliczności popełnienia czynu oraz inne przesłanki, o których mowa w art. 115§2 k.k.

Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał stosunkowo wysoki stopień społecznej szkodliwości czynów popełnionych przez oskarżonego. I. U. dopuścił się przypisanych mu wyrokiem czynów umyślnie, świadomie i w sposób rażący

lekceważąc porządek prawny. Na niekorzyść oskarżonego przemawiała także ilość posiadanych i uprawianych środków odurzających mogących stanowić znaczną ilość porcji handlowych środka odurzającego. Natomiast oceniając okoliczności popełnionego przez oskarżonego czynu z art. 178a§1 k.k., Sąd zwrócił uwagę na wysoki poziom ryzyka odnośnie stopnia upośledzenia zdolności do prowadzenia pojazdów mechanicznych w przypadku stwierdzenia obecności we krwi środka odurzającego oraz zachowanie sprawcy w związku z zatrzymaniem przez funkcjonariuszy (...) w G., tj. niezastosowanie się do polecenia zatrzymania pojazdu. Sąd zważył również na uprzednią karalność oskarżonego. Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował fakt uzależnienia oskarżonego od środków odurzających oraz to, że środek odurzający zażył poprzedniego dnia, nie zaś bezpośrednio przed prowadzeniem pojazdu, a także przyznanie się do winy i krytycyzm wobec popełnionych występów.

Oskarżony i jego obrońca wniesli o poddanie oskarżonego karze w trybie art. 387 k.p.k. i wymierzenie kary łącznej 2 lat ograniczenia wolności poprzez wykonywanie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym, orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, przepadek dowodów rzeczowych, poddanie się przez oskarżonego terapii leczenia uzależnień oraz orzeczenie świadczenia pieniężnego w wysokości 5.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. W świetle powyższego, oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu i biorąc pod uwagę cele kary w zakresie społecznego oddziaływania oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego, a także biorąc pod uwagę w szczególności rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej zawinionym zachowaniem, Sąd uwzględnił powyższy wniosek, uznając, że zaproponowana kara jest adekwatna do czynów popełnionych przez oskarżonego i w ocenie Sądu spełni swoje cele prewencji indywidualnej jak i ogólnej.

Sąd uwzględniając motywację oraz okoliczności osobiste oskarżonego, a przede wszystkim to, że oskarżony posiada małoletnie dziecko pozostające na jego utrzymaniu, konieczność pomocy w opiece nad dziadkiem oskarżonego, a także stan zdrowia oskarżonego, postawę oskarżonego i chęć podjęcia przez niego terapii uzależnień i zmiany swojego dotychczasowego sposobu życia uznał, że wymierzenie kary pozbawienia wolności byłoby nadmiernie surowe. Sąd wymierzając karę I. U. kierował się prymatem wymierzania kar wolnościowych nad izolacyjnymi, bacząc, że te ostatnie należy stosować jedynie w ostateczności. Wobec tego za czyn opisany w punkcie I aktu oskarżenia, przy zastosowaniu art. 37a k.k., wymierzył I. U. karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania wskazanej przez sąd, nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, a za przypisany sprawcy w punkcie II aktu oskarżenia czynu wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania wskazanej przez sąd, nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. W ocenie Sądu za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości uzasadnione było wymierzenie oskarżonemu na mocy art. 178a§1 k.k. kary 10 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania wskazanej przez sąd, nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym, co też Sąd uczynił. Na podstawie art. 85§1 i 2 k.k., art. 85a k.k., art. 86§1 i 3 k.k. w miejsce orzeczonych powyżej jednostkowych kar ograniczenia wolności wymierzył oskarżonemu karę łączną 2 lat ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania wskazanej przez sąd, nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 24 godzin w stosunku miesięcznym. Sąd zważył, że nie zaistniały przesłanki do wymierzenia kary łącznej na zasadzie kumulacji kar jednostkowych czy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji. Stosowanie tych zasad z wyłączeniem zasady przeciwnej winno mieć miejsce jedynie wyjątkowo.

Zdaniem Sądu orzeczona względem I. U. kara ograniczenia wolności stanowi dla oskarżonego szansę na resocjalizację i internalizację przyjętych prawnie norm oraz sprawi, że oskarżony będzie w przyszłości przestrzegał porządku prawnego i nie popełni w przyszłości przestępstwa.

Sąd orzekł również zgodnie z dyrektywą art. 70 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii o przepadku środka odurzającego w postaci suszu roślin konopi, które w przypadku skazania za przestępstwo z art. 62 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii jest obligatoryjne oraz narzędzi, które służyły do popełnienia przestępstwa.

Sąd stwierdził również, że w przedmiotowej sprawie z uwagi na popełnienie czynu z art. 178a§1 k.k. zastosowanie znajdowała norma określona w art. 42§2 k.k., obligująca do orzeczenia wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów mechanicznych określonego rodzaju. W ocenie Sądu dla określenia czasu obowiązywania oraz zakresu tego środka karnego istotnym było to, że oskarżony prowadził pojazd mechaniczny znajdując się pod wpływem środka odurzającego, co stanowiło równowartość stanu nietrzeźwości, tym samym stwarzając znaczne zagrożenie w bezpieczeństwie komunikacyjnym, przy czym wcześniej oskarżony nie był karany za podobne przestępstwo. W konsekwencji powyższego należało przyjąć, że w zupełności wystarczające będzie orzeczenie powyższego zakazu w minimalnym jego wymiarze, tj. na okres 3 lat.

Mając na uwadze treść art. 43a§2 k.k. Sąd zastosował wobec oskarżonego środek karny w postaci zobowiązania oskarżonego do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, do czego był zobligowany treścią wskazanego przepisu.

Z uwagi na to, że oskarżony od wielu lat jest osobą uzależnioną od środków odurzających, Sąd na mocy art. 34§3 k.k. w zw. z art. 72§1 pkt 6 k.k. nałożył na niego obowiązek poddania się terapii uzależnień.

Sąd w orzeczeniu końcowym rozstrzygnął również o kosztach nieopłaconej obrony z urzędu. Nadto Sąd na podstawie art. 626§1 k.p.k., art. 627 k.p.k., art. 1, art. 2 ust. 1 pkt. 4 i ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w kwocie 3.571,35 złotych i opłatą sądową w wysokości 300 złotych. Sąd nie znalazł podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku poniesienia tych kosztów. Sąd przy rozstrzygnięciu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów.

Sędzia SR Joanna Jurkiewicz

Zarządzenia:

- 1) odnotować w rep. K i kontrolce uzasadnień;
- 2) odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem - obrońcy;
- 3) przedłożyć z wpływem lub do uprawomocnienia.

G., dnia 25.01.2018 roku